

Špela Borko

KANINSKI TABOR 2017

Med 28. 7. in 6. 8. se je Matica tradicionalno selila med Babanska skednja. Mešanica jamarjev, jamskih entuziastov, podpornikov in kopica otrok je poskrbela za cigansko vzdušje. Delalo se je veliko, pilo in jedlo še več.

Prvi omembe vreden rekord je »Krajnčevih sedem« – kar sedemkrat je namreč obiskal svojo lansko trofejo, TA-1. V njej se je plezalo, kopalo in na sploh iskalo kakršno koli nadaljevanje. A kot se za Kanin spodobi, nas do kilometrov vodi še malce ožin.

Druga najbolj obiskana jama je bila P4. Vanjo je vstopilo kar 10 ekip. Petkrat smo se mudili na okoli 600 m globine, kjer smo v Belem cvetu splezali do okna, ki nas je popeljal v brezno, ki se zaključuje s preozkim meandrom. Splezali smo še malo višje, kjer sta nas pričakala kamin in podor. Še vedno nam ni jasno, kam gre ves prepah. Jure je tu podiral globinske rekorde, Franček in Lanko pa obujala spomine na mladost. Malo nižje, tik nad Odmevom temine, smo raziskali vodni meander, ki nas je po 90 m globine pripeljal v čudne svetove. Brečasto-blatno-ostro skalovje nam tudi tu ni dalo napredka; voda izgine v luknjo, manjšo od čelade. Očitno tu ne bo šlo v Reneja. Skupno smo raziskali 332 m poligona, od tega 185 globinskih in 88 višinskih metrov. Izvedla se je foto-akcija. Preopremilo se je Jovica Šahtič in v jamo se je spravilo dovolj vrvi za zimske akcije. Morebiti najbolj plodovita pa je bila naveza Kosovo - Loka - Ivančna. Anže vsako leto širi P4 na svoje gabarite in letos je začel že pri vhodu. Beki se je odločila, da bo naredila vse, da ne obupamo nad P4 in je vso ihto nad »zabavnostjo« ekipe vložila v macolanje. Lojze pa tako ali tako z nasmeškom poprime za vsako delo. Posledično Jeb ni več. SCT sekcija *for the win!*

Surovka je bila letos deležna manj pozornosti. Le tri ekipe so se spravile vanjo, poleg prve opremljevalne, ki je ugotovila, da smo, tako kot vsakič, pozabili kaj v jami je – in česa ni. Splezali smo kamin na -400, ki se baje odmeandrija naprej, in še enega na -150, ki ne vodi nikamor. Prepah, enako kot v P4, izpuhti neznano kam.

Nad taborom smo pogledali (verjetno že neštetokrat pogledane) neregistrirane K-jame in jih povezali z registriranimi pod drugim imenom. Zapisniki sledijo. V eni izmed njih (Brezno na Jezercih 1 aka K-21) je bila izvedena tudi foto-akcija in najdeno okostje neznanega plojokljuna. Samooklicani strokovnjaki trdijo, da je kljunaš (ki je sicer sesalec in ne ptič, ma pustimo podrobnosti). Izmerili smo 50 m globoko jamo, ki nam je ostala od lanskega tabora in našli tri nove jame. Od tega sta dve brezni tik ob poti, malo pod našim virom vode. Eno – dolgo 70 m in globoko približno 20 m – ima kar štiri vhode. Drugo je nenadejano

presenetilo s 76 m globine, kjer nam je zmanjkalo vrvi. Vidi se prostoren prehod v nov prostor, upamo na brezno. Stene so sicer močno poledenele, sumimo, da je bil vhod včasih zaprt s snežnim čepom.

Ekipa živih legend ali – kot so se sami poimenovali – zombijev je pod vtisom novih delov v P4 prebegnila na zvezni bivač, tam spila ves svoj in njihov alkohol in bojda rešila svet. Do konca tabora smo nato pošiljali sle z darili odpuščanja. Tudi novomeški tabor ni ubežal obisku, pri njih so največ kraljevali SCT-jevci. Mi pa smo prav tako prijazno sprejeli nekaj odposlancev: najprej Roberta, na zadnjo noč pa še Poljake. Prišli so ravno na Noč Čiščenja Zalog. Po vljudni menjavi mrzlega piva za žubrovko in žlondrovko so s polnimi usti kruhovih cmokov (izum prejšnje zime, ki bo glede na navdušenje postal stalnica) poročali o napredkih v Vilinskih galerijah. Zabava je eskalirala do neslutnih razsežnosti in nedolžne žrtve krutih napitkov še danes celijo posledice padanj v škraplje. Prijateljstvo je zagotovo iz srečanja v srečanje trdnejše!

To poletje sta zaznamovali suša in vročina. Suhe jame, suhi vodni viri, kopna melišča, dekleta zgoraj brez in nikjer nevihte, ko si jo človek zaželi. Primerjava z zapisniki izpred 50 let priča zgodbo o izginjanju ledenih čepov in »odpiranju« prej zasneženih brezen. A niti suša nas ne ustavi: na taboru se je zvrstilo kar 55 ljudi, od tega 9 otrok. 22 nas je celo vstopilo v jamo. Najlepše se zahvaljujemo Juriju Kunaverju in Andreju - Vrtnarju, ki sta taboru darovala ogromen kolut sira in gajbico paradižnika.

Udeleženci, po času prihoda: Garmin, Cile, Svit, Ana, Bajsi, Lidija, Vanja, Ela, Samo, Nina, Mile, Juki, Dibi Gonzales, Aja, Jure, Uki, Beki, Darja, Domagoj, IleviBlatnik, desniBlatnik, Flis, Matija od Flisa, Anže, Špela, Kadi, Pigi, Ana, Ajda, Urša, Mrtn + 2, Lanko, Bina, Žodor, Ilija, Škufi, Matija, Štefka, Ester, Ikarus, Franček, Shirin, Cyril, Andrej, Luka Fosilc, Marjan, Stari, Marina, Nada, Nataša, Teja, Boni, Metod.

Sledijo zabavnejši prepisi iz dnevnika; ker smo nadvse pridno pisali, si ostanek lahko preberete v ferajnovi knjižnici:

»Dlančnik klasično ni delal. Imela sva kup pripetljajev: najprej se je odlomil fiks, nato je 30 m globoko padla baterija od mašine, na koncu je crknila še mašina.«

»15 tretjih članov – Jeba je očitno odšla v večna lovišča. Uspeh! Kljub dolgo trajajočemu odhodu (vinček pri NM) smo uspeli do konca razširiti Jebe. Odlična organiziranost je pripomogla, da smo se v jamo odpravili brez hrane in z le malo vode.«

»V Kuhni (P4) so čudovite plesnive tvorbe. Izgledajo nekako takole: .«

»Slutimo, da se bo Garmin posral nekje v jami, verjetno še ta teden. To je to.«

»Ekipa 5: Šla sva v hladilnik, nisva našla nadaljevanja.«

»P4: Ekipa PIZ je že na vhodu doživela svojo prvo razpolovno dobo. Odpadla je polovica ekipe, Ikarus. Druga polovica, Matic + Franček, se je odpravila na strokovni ogled jame.«

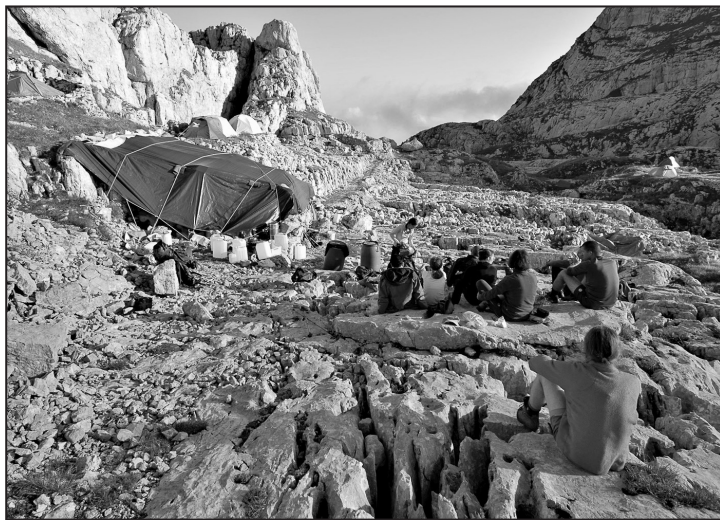
»P4: v jamo smo se odpravili zelo pozno. Dopoldne smo se borili z višnjami iz šnopčka, popoldne pa s peklensko vročino. Estaremos siempre preparados; de lo contrario, o perdemos la oportunidad, o perdemos la batalla.«

»ZOMBI ekipa: Dosegli smo velike uspehe, videli pode s strehe, prehodili dosti, se na...dili v bivaku od zveze, vse zaloge spili. Naredili žur za ovale (anale?), vzpostavili in uporabili kanale komunikacije in distrakcije, sabotirali jamarske akcije, povedali skupno mnenje, v flaškah merili trenje, ravnali pod pod mizo, skoraj rešili spravno krizo, podali cel kup obljub, prigovarjanju Marjana in Andreja navkljub ostali trdno za mizo veselja,« ... (še pol strani neberljivega veselja).

Nedeljski zaključek: »Težke so glave in mehke noge. Organizacija je na dnu, a če dovolj dolgo sedi, se zadeve zgodijo.«

Sreča je ležati na 300 metrih vrvi (foto: Domagoj Korais).

Misleci, zazrti v daljave (foto: Domagoj Korais).

Jure v trenutku meandske ekstaze (foto: Matic Di Batista).

Post-taborsko umivanje (foto: Matic Di Batista).